

Landstinget, der har Ansvar for det. Vi vil ikke give de 400,000 Kr. til at dulme Landstingets daarlige Samvittighed med.

Andreasen: Den Paastand, den ærede Minister nu fremsatte, at man giver 400,000 Kr. til Kommunerne og ikke en Øre til Enkerne, kan aldeles ikke opretholdes. Thi det er ganske givet, at hvis den Fortolkning af Hjælpekasseloven, som den højtærede Indenrigsminister gør gældende, bliver opretholdt, vil det betyde, at Kommunerne føler sig forpligtede til at ophøre med Enkeforsørgelsen og begrænse deres Tilskud. Men ved at vedtage dette Ændringsforslag skabes der Sikkerhed for, at der netop bliver Penge til Enkerne, at ogsaa de mere trængende blandt Kommunerne kommer til at optræde mere human, end maaske mange af dem ellers havde Lyst til. Jeg havde ærlig talt ikke ventet, at Ministeren vilde fremsætte en saadan Paastand.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Den Fortolkning af Hjælpekasseloven, som jeg har haft Lejlighed til at give i et Cirkulære, siger udtrykkeligt, at baade for de Enker, der for Tiden faar Understøttelse af Hjælpekasserne, og for de Enker, man i Henhold til Loven skulde finde Anledning til at lade komme ind under Hjælpekasserne, skal det fremdeles kunne lade sig gøre at faa Hjælp. Saa de faar efter min Fortolkning, hvad enten det bliver vedtaget at yde de 400,000 Kr. eller ikke, akkurat det samme. Jeg har altsaa ikke givet nogen Fortolkning, der stiller Enkerne daarligere end hidtil.

P. Munch: Den højtærede Minister gjorde til mig den Bemærkning, at han ikke rigtig forstod, at jeg foretrak Ændringsforslaget om Overførelse fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne fremfor Loven med hans Fortolkning. Jeg tror dog, den højtærede Minister vil være paa det rene med, at hvis vi bliver ved med den Tilstand, som er skabt ved hans Fortolkning, er den praktiske Følge deraf, at Overførelsen standses. Man betragter sig nu i Kommunerne som forpligtet til at standse Overførelsen — den højtærede Minister nikker dertil; jeg føjer dertil, at hvis Ændringsforslaget gennemføres, skabes der en Mulighed for at genoptage Overførelsen, og ud fra denne Opfattelse af Ændringsforslaget er det, at det har faaet Tilslutning indenfor hele Udvalget. Det er Grunden til, at vi anser det for bedre end det bestaaende. Nu kom

imidlertid den højtærede Minister i Dag med en Bemærkning, som jeg gerne vil bede ham drage Konsekvenserne af. Han sagde nemlig, at efter hans Mening kunde nogle faa Dages Mellemrum mellem Fattighjælpen og Hjælpekassehjælpen være tilstrækkelig. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Minister: Hvis der til tredie Behandling stilles Forslag om i Stedet for 1 Maaned at sætte 3 Dage, 1 Uge eller et lignende Tidsrum, vil den højtærede Minister saa støtte det? Hvis den højtærede Minister vil støtte et saadant Ændringsforslag, nærer jeg ingen Tvivl om, at det vil blive stillet, og saa tror jeg ogsaa, det vil blive gennemført. Jeg vil bede den højtærede Minister svare paa det Spørgsmaal.

Den højtærede Minister sagde dernæst, at Bestemmelserne i § 4, 2det Stykke, var ikke Bestemmelser, som ikke kunde begrundes, og førte en Række teoretiske Betragtninger i Marken herfor. Han opstillede et Princip, som han ønskede fastslaaet; det var et Stykke Doktrinarisme, om jeg saa maa sige. Jeg har det Indtryk, at den højtærede Indenrigsminister ikke helt sjældent gribes af visse doktrinære Tilbøjeligheder, vistnok mod sin Villie og mod sit Ønske og uden rigtig at vide det selv; og i dette Tilfælde synes det mig, at han er faldet for denne doktrinære Tilbøjelighed. Det, han nemlig ønsker at fastslaa, er det Princip, at der ikke skal ydes faste Understøttelser i Almindelighed gennem Hjælpekasserne eller i hvert Fald ikke i betydeligt Omfang. Men hvis han vil fastslaa dette Princip, kan han ikke samtidig sige, at der her kun er Tale om nogle smaa praktiske Ændringer i Hjælpekasseloven; thi dette Princip vil i Virkeligheden ændre hele Hjælpekasseinstitutionens Karakter, saaledes som den har været fra 1907 til nu. Dette fremgaar uomtvisteligt af de Oplysninger, den højtærede Minister har tilstillet Tinget sammen med Lovforslaget. Der staar nemlig i disse Oplysninger, Tillæg A., Sp. 2267—68, at „af de 671,800 Kr., som Mændenes Understøttelse udgjorde, var ifølge Tabelbilag 6: 196,400 Kr. eller 29 pCt. vedvarende Hjælp, og af de 673,200 Kr., som Kvinderne modtog, 402,500 Kr. eller endogsaa 60 pCt.“. Med andre Ord, en Trediedel af Understøttelserne til Mænd og omtrent to Trediedele af Understøttelserne til Kvinder og Halvparten af den samlede Understøttelse er af den Karakter, som det er Ministerens Ønske i Principet at hindre gennem det Lovforslag, han har fremsat. Nu er Lovforslagets Indhold ikke et saadant, at det vil virke hindrende i det fulde Omfang, men naar det skal ophøjes til Princip, som den